

AFB. 8. ASTURA VAN HET ZUIDEN GEZIEN.

Tullia bleef als dochter van een beroemd advocaat een goede partij, ook voor een derden echtgenoot. Vooral tijdens Cicero's gouverneurschap van de provincie Cilicië wemelde het van pretendentes aan de deur van het huis waarin ze weer met haar moeder Terentia samenwoonde. Stadhouders kwamen bijna altijd schatrijk terug, vooral als ze in Klein-Azië de belangen van het rijk en hun eigene behartigd hadden. Zoo zeker waren de vrijers er van een goede partij te doen, dat een van hen, Tiberius Nero, wiens zoon later keizer Tiberius werd, zelfs extra naar Cilicië reisde om Tullia's hand te vragen. Maar omdat hij den schijnbaar zekersten weg insloeg, kwam hij te laat. Zonder den raad van man en vader in te winnen — de vrouwen waren toen in Rome echt geëmancipeerd — beslisten Terentia en Tullia ten gunste van Cornelius Dolabella.

Vóór zijn huwelijk had deze wel is waar een beetje erg stormachtig leven geleid, maar hij beloofde natuurlijk beterschap. Die belofte echter hield hij niet; integendeel: hij bracht, na de rest van zijn eigen vermogen verbruikt te hebben, ook den bruidschat van Tullia door.

Veel tijd had hij daarvoor niet noodig, want hij maakte kennis met een dame uit de groote wereld, Caecilia Metella, vrouw van den oud-consul Lentulus Spinther, die berucht was om haar galante avonturen en jonge mannen tot de dolzinnigste verkwistingen wist te brengen. Zij ruïneerde bijvoorbeeld den zoon van den grooten tooneelspeler Aesopus — ook toen verdienden beroemdheden geld

als water! —, die, niet wetend hoe hij zich gauw genoeg in het verderf zou storten, den zonderlingen inval kreeg gedurende een diner, dat hij zijn geliefde aanbood, een parel van de waarde van een ton gouds in een beker wijn op te lossen en dat zoo kostbare vocht te drinken.

Dat Cicero tegen de gewoonte uit Cilicië niet noemenswaard rijker terugkwam dan hij er heen gegaan was, werkte allicht mee om Dolabella teleur te stellen. Hij liet het er nu niet meer bij zijn vrouw te bedriegen en arm te maken, maar dreigde haar zelfs weg te sturen, als zij klaagde.

Tullia verdroeg zijn beleedigingen geduldig, omdat ze den jovialen kerel ondanks alles liefhad en bleef zoolang ze het maar even uithouden kon bij haar man, ofschoon ieder haar aanried te scheiden en zelfs haar vader sprak van dwaze gehechtheid aan een onwaardige. Maar ten slotte werd het samenleven onmogelijk, keerde de jonge vrouw in het huis haars vaders terug.

Al spoedig daarop stierf ze tengevolge van een ontijdige bevalling, een en dertig jaar oud.

Cicero was ontroostbaar. Toch trachtten